

Un vânt rece
sufla nervos de câteva
zile, aducând nori
grei, plumburii peste
sătucul dintre dealuri.
Nimeni nu îndrăznea
să scoată nasul din
casă, dacă nu era
absolut necesar. Toată
lumea prefera să stea
la adăpost, alături
de familie, la gura
sobei și așteptau cu
nerăbdare Crăciunul.

Însă Tildei, micuța șoricică albă ca neaua, nu-i păsa de vreme. Avea lucruri importante de făcut în biserică și în căsuța din turnul bisericii, unde locuia. Așa că se ocupa de treburile șoricești care trebuiau rezolvate.

Avea grija să înlăture
resturi de lumânări arse,
să îndepărteze pânzele de
păianjen de pe orgă, sau îl ajuta
pe preot când acesta nu mai
știa unde-și lăsa ochelarii.

Tildei cel mai mult îi plăcea să stea și să-i asculte pe cei din cor în timp ce făceau repetiții. Cântau atât de minunat! Duminica, la slujbă, era și mai frumos, pentru că toți erau îmbrăcați în niște robe speciale, încântătoare. Vocile lor vibrau la unison, iar costumele erau identice. Era fascinant! Ce mult i-ar fi plăcut Tildei să cânte alături de ei! Însă acest lucru nu era posibil, pentru că vocea ei de șoricică nu se potrivea cu celelalte voci. În plus... nu exista nicio robă pe măsura ei. Și cum Crăciunul se aprobia, corul repeta de zor, cât era ziulica de lungă.

Minunata noapte de Crăciun se anunța a fi una cu totul și cu totul specială...

